

Elias - Bilang Isa

Ang Una at ang Huli

Jeff Pippenger

2023-07-31

Ang pangwakas na pahayag ng Lumang Tipan ay nagsasaad ng pangako na ang propetang si Elias ay lilitaw na may dalang mensahe bago sumapit ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon.

Narito, susuguin ko sa inyo si Elias na propeta bago sumapit ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: At kaniyang ibabaling ang puso ng mga ama tungo sa mga anak, at ang puso ng mga anak tungo sa kanilang mga ama, baka ako'y dumating at hampasin ang lupain ng sumpa. Malakias 4:5, 6.

Malinaw sa Bibliya na ang "dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon" o ang "sumpa" na ihahampas ng Diyos "sa lupa" ay inilalarawan din sa paraang simboliko bilang "ang pitong huling salot" o "ang poot ng Diyos" sa Aklat ng Pahayag. Ipinapakilala ng Kabanata Labinlima ng Pahayag ang propetikong tagpo na humahantong sa pagbubuhos ng dakila at kakilakilabot na pitong huling salot ng Kabanata Labing-anim.

At nakita ko ang isa pang tanda sa langit, dakila at kagila-gilalas: pitong anghel na tangan ang pitong huling salot; sapagkat sa mga salot na yaon ay nalubos ang poot ng Diyos.

At nakita ko na wari'y isang dagat na salamin, na may halong apoy; at ang mga nagtagumpay laban sa hayop, at sa kaniyang larawan, at sa kaniyang tanda, at sa bilang ng kaniyang pangalan, ay nakatayo sa ibabaw ng dagat na salamin, na may mga alpa ng Diyos. At inaawit nila ang awit ni Moises na lingkod ng Diyos, at ang awit ng Kordero, na sinasabi, Dakila at kamangha-mangha ang iyong mga gawa, Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat; matuwid at totoo ang iyong mga daan, O Hari ng mga banal. Sino ang hindi matatakot sa iyo, O Panginoon, at hindi luluwalhati sa iyong pangalan? sapagkat ikaw lamang ang banal; sapagkat darating ang lahat ng mga bansa at sasamba sa harap mo; sapagkat ang iyong mga kahatulan ay nahayag.

At pagkatapos nito ay tumingin ako, at narito, nabuksan ang templo ng tabernakulo ng patotoo sa langit. At lumabas mula sa templo ang pitong anghel, na may taglay na pitong salot, na nararamtan ng dalisay at maputing lino, at ang kanilang mga dibdib ay nabibigkisan ng mga gintong pamigkis. At isa sa apat na nilalang na buhay ay nagbigay sa pitong anghel ng pitong gintong mangkok na punô ng poot ng Diyos, na nabubuhay magpakailanman at magpakailanpaman. At ang templo ay napuno ng usok mula sa kaluwalhatian ng Diyos, at mula sa kaniyang kapangyarihan; at walang sinumang makapasok sa templo, hanggang sa naganap ang pitong salot ng pitong anghel. Apocalipsis 15:1-8.

Ang dahilan kung bakit "walang sinumang makapasok sa templo, hanggang sa matapos ang pitong salot ng pitong anghel" ay sapagkat nagtatapos ang pagkakataong matamo ang kaligtasan kapag napuno ng usok ang templo sa kabanatang labinlima. Ang panahong palugit na ibinigay sa

sangkatauhan upang magsisi at matagpuan ang kaligtasan ay tapos na noon. Pagdating ng sandaling iyon, ang "dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon," na tinatawag ni Juan na "ang pitong huling salot," ay ibubuhos bago ang Ikalawang Pagparito ni Cristo. Tinawag ni Malakias ang araw na iyon na "kakilakilabot," at kinilala ito ni Isaias bilang "kakaibang gawa" ng Diyos.

Sapagkat ang Panginoon ay babangon gaya noong sa bundok ng Perazim; magagalit siya gaya noong sa libis ng Gibeon, upang gawin niya ang kaniyang gawain, ang kaniyang kakaibang gawain; at isakatuparan ang kaniyang gawa, ang kaniyang kakaibang gawa. Kaya nga, huwag kayong manunuya, baka tumibay ang inyong mga gapos; sapagkat ako'y nakarinig mula sa Panginoong Diyos ng mga hukbo ng isang paglipol, na pinasiyahan sa buong lupa. Isaias 28:21, 22.

Bagama't ang "di-pangkaraniwang gawa" ng Diyos ay sumasaklaw sa "buong lupa," ang Inspirasyon ay malinaw na nagsasaad na ang pagbubuhos ng mga salot ay may kaugnayan sa paghihimagsik ng isang bansa.

"Ang mga bansang banyaga ay susunod sa huwaran ng Estados Unidos. Bagaman siya ang nangunguna, gayunma'y darating ang gayunding krisis sa ating mga tao sa lahat ng dako ng sanlibutan." Testimonies, tomo 6, 395.

"Kapag ang Amerika, ang lupain ng kalayaan sa relihiyon, ay makikipag-isa sa Kapapahan upang pilitin ang budhi at piliting parangalan ng mga tao ang maling Sabbath, ang mga tao sa bawat bansa sa buong daigdig ay aakayin na tularan ang halimbawa nito." Testimonies, tomo 6, 18.

Bawat bansa ay pupunuin ang saro ng kanilang panahon ng probasyon, ngunit ang "mga kahatulan ng Diyos" na tinutukoy ni Sister White bilang "pagkawasak ng bansa", "ang panahon ng mga mapanirang kahatulan ng Diyos", na siya rin ang tawag niya sa kasaysayang nagsisimula sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, ay hindi ang pitong huling salot.

"Darating ang panahon na ang kautusan ng Diyos, sa isang natatanging diwa, ay gagawing walang bisa sa ating lupain. Ang mga pinuno ng ating bansa ay, sa pamamagitan ng mga batas na ipapasa ng lehislatura, magpapatupad ng batas ng Linggo, at sa gayon ay madadala ang bayan ng Diyos sa matinding panganib. Kapag ang ating bansa, sa mga kapulungang lehislatibo nito, ay magpapatibay ng mga batas upang gapusin ang budhi ng mga tao hinggil sa kanilang mga pribilehiyong panrelihiyon, na ipatutupad ang pagtalima sa Linggo, at ipapairal ang mapaniil na kapangyarihan laban sa mga tumutupad sa Sabbath ng ikapitong araw, ang kautusan ng Diyos ay, sa lahat ng layon at pakahulugan, gagawing walang bisa sa ating lupain; at ang pambansang apostasya ay susundan ng pambansang pagkawasak." Review and Herald, Disyembre 18, 1888.

Ang mga hatol ng Diyos, na tinutukoy ni Sister White bilang "pambansang pagkasira," ay nagsisimula sa pambansang batas sa Linggo at nagmamarka ng pasimula ng "kakaibang gawa" ng Diyos, bagaman ang kakaibang gawa ng Diyos ay, sa higit na tiyak, ang pitong huling salot. Mas ganap na larawan ng kakaibang gawa ng Diyos ang lumilitaw kapag idinagdag ang pagliligtas mula sa Egipto sa hanay ng mga kahatulang isinasagawa ng Diyos. Ang mga salot sa Egipto, bagaman

sampu ang bilang, ay nahati. Ang unang tatlo ay naiiba sa huling pito. Kaya, tinutukoy ng pagliligtas mula sa Egipto ang isang yugto ng panahon na kinakatawan ng unang tatlong salot, na nagsisimula sa pambansang pagkasira ng Estados Unidos, at nagpapatuloy hanggang sa tumayo si Miguel at magwakas ang panahon ng probasyon ng tao.

Ipapataw ang mga kahatulan ng Diyos sa mga naghahangad na umapi at magwasak sa Kaniyang bayan. Ang Kaniyang mahabang pagpapahinuhod sa masasama ay nagpapalakas-loob sa mga tao sa pagsalangsang, ngunit tiyak at kakila-kilabot pa rin ang kanilang kaparusahan sapagkat ito’y matagal na naantala. “Babangon ang Panginoon gaya sa Bundok Perazim, Siya’y magagalit gaya sa libis ng Gibeon, upang gawin Niya ang Kaniyang gawain, ang Kaniyang kakaibang gawain; at isakatuparan ang Kaniyang gawa, ang Kaniyang kakaibang gawa.” Isaiah 28:21. Sa ating maawain na Diyos, ang gawaing pagparusa ay isang kakaibang gawa. “Buhay Ako, sabi ng Panginoong Diyos, wala Akong kaluguran sa kamatayan ng masama.” Ezekiel 33:11. Ang Panginoon ay “maawain at mapagkaloob, mapagpahinuhod, at sagana sa kagandahang-loob at katotohanan, ... nagpapatawad ng kasamaan at pagsalangsang at kasalanan.” Gayunman, Siya ay “hindi sa anumang paraan aariing walang sala ang may sala.” “Ang Panginoon ay banayad sa galit at dakila sa kapangyarihan, at hinding-hindi Niya aariing walang sala ang masama.” Exodus 34:6, 7; Nahum 1:3. Sa pamamagitan ng mga kakila-kilabot na bagay sa katuwiran, ipagtitibay Niya ang awtoridad ng Kaniyang niyurakang kautusan. Masusukat ang tindi ng ganti-parusang naghihintay sa manlalabag sa pag-aatubili ng Panginoon na ipatupad ang katarungan. Ang bansang pinagtitiisan Niya nang mahabang panahon, at hindi Niya hahampasin hanggang sa mapuno nito ang sukatan ng kasamaan sa pagtutuos ng Diyos, ay sa wakas iinumang ang sarong poot na walang halong awa.

Kapag tumigil si Cristo sa Kanyang pagmamamagitan sa santuaryo, ibubuhos ang poot na walang halong awa na ipinagbanta laban sa mga sumasamba sa hayop at sa kanyang larawan at tumatanggap ng kanyang tanda (Apocalipsis 14:9, 10). Ang mga salot sa Egipto, nang malapit nang iligtas ng Diyos ang Israel, ay kahalintulad sa katangian ng mga lalo pang kakila-kilabot at malawakang mga paghatol na babagsak sa sanlibutan bago ang pangwakas na pagliligtas ng bayan ng Diyos. Sabi ng tagakita, sa paglalarawan niya sa mga nakapanghihilakbot na haguipit na iyon: “Bumagsak ang isang nakasusuklam at malubhang sugat sa mga tao na may tanda ng hayop, at sa mga sumasamba sa kanyang larawan.” Ang dagat “ay naging tulad ng dugo ng isang patay: at bawa’t may buhay na nilalang ay namatay sa dagat.” At “ang mga ilog at mga bukal ng tubig ... ay naging dugo.” Bagaman kakila-kilabot ang mga parusang ito, ang katarungan ng Diyos ay ganap na napatunayang matuwid. Ipinahayag ng anghel ng Diyos: “Matuwid Ka, Panginoon, ... sapagkat gayon Ka humatol. Sapagkat kanilang ibinuhos ang dugo ng mga banal at ng mga propeta, at binigyan Mo sila ng dugo upang inumin; sapagkat karapat-dapat sila.” Apocalipsis 16:2-6. Sa paghatol nila ng kamatayan sa bayan ng Diyos, tunay na tinaglay nila ang sala sa kanilang dugo, na para bang ibinuhos iyon ng kanilang sariling mga kamay. Gayundin, ipinahayag ni Cristo na ang mga Judio sa Kanyang kapanahunan ay may sala sa lahat ng dugong banal na nabuhos mula pa noong mga araw ni Abel; sapagkat taglay nila ang gayon ding espiritu at pinagsisikapan nilang gawin ang gayon ding gawain ng mga mamamatay-tao sa mga propeta.

Sa salot na kasunod, ipinagkakaloob sa araw ang kapangyarihan ‘upang pasuin ang mga tao sa apoy. At ang mga tao ay napasog sa matinding init.’ Mga talata 8, 9. Ganito inilalarawan ng mga propeta ang kalagayan ng lupa sa kakilakilabot na panahong ito: ‘Ang lupain ay nagluluksa; ... sapagkat ang pag-aani sa parang ay napahamak.... Lahat ng punong kahoy sa parang ay nalalanta: sapagkat ang kagalakan ay nalanta mula sa mga anak ng tao.’ ‘Ang binhi ay nabubulok sa ilalim ng kanilang mga tipak ng lupa, ang mga kamalig ay naiwan na tiwangwang.... Kay tindi ng pagdaing ng mga hayop! ang mga kawan ng mga baka ay nalililalig, sapagkat wala silang pastulan.... Ang mga ilog ng tubig ay natuyo, at nilamon ng apoy ang mga pastulan ng ilang.’ ‘Ang mga awit sa templo ay magiging mga panaghoy sa araw na yaon, sabi ng Panginoong Diyos: magkakaroon ng maraming bangkay sa bawat dako; itatapon nila ang mga yaon sa katahimikan.’ Joel 1:10-12, 17-20; Amos 8:3.

Ang mga salot na ito ay hindi pangkalahatan, sapagkat kung gayon ang mga nananahan sa lupa ay lubos na mapupuksa. Gayunman, ang mga ito ang magiging pinakakilabot na mga hagupit na kailanman ay nakilala ng mga mortal. Ang lahat ng hatol sa mga tao, bago ang pagsasara ng probasyon, ay nahaluan ng awa. Ang dugong namamagitan ni Cristo ay nagsanggalang sa makasalanan mula sa pagtanggap ng ganap na sukat ng kaniyang sala; ngunit sa pangwakas na paghuhukom, ang poot ay ibubuhos na walang halong awa.

"Sa araw na yaon, mga pulutong ang maghahangad sa kanlungan ng kaawaan ng Diyos na kanilang matagal nang hinamak. 'Narito, dumarating ang mga araw, sabi ng Panginoong Diyos, na magpapadala ako ng isang kagutom sa lupain, hindi kagutom sa tinapay, ni uhaw sa tubig, kundi ng pakikinig sa mga salita ng Panginoon; at sila'y maglalagalag mula sa dagat hanggang sa dagat, at mula sa hilaga hanggang sa silangan, magsisipagparoo't parito sila upang hanapin ang salita ng Panginoon, at hindi nila ito masusumpungan.' Amos 8:11, 12." The Great Controversy, 627-629.

Sa naunang talata ay nakasaad, “Ang bansang matagal Niyang tinitiiis, at hindi Niya parurusahan hangga’t hindi napupuno ang takal ng kasamaan nito sa talaan ng Diyos, ay sa wakas iinom ng saro ng poot na walang halong awa.” Isinulat din niya sa gayon ding talata, “Ang mga salot sa Ehipto nang malapit nang iligtas ng Diyos ang Israel ay kaparis sa katangian ng mga higit na kakila-kilabot at mas malawak na mga paghatol na babagsak sa sanlibutan bago ang pangwakas na pagliligtas sa bayan ng Diyos.” Ang bansang (ang Estados Unidos) na pupunuin ang “takal ng kasamaan” ay daranas ng mga salot na tulad ng sampung salot sa Ehipto.

Ang mga salot sa Ehipto ay nahati sa dalawang yugto. Ang unang tatlong salot ay sumapit sa lahat, ngunit ang pitong huling salot ay sumapit lamang sa mga Ehipsiyo.

At sa araw na yaon ay ibubukod ko ang lupain ng Goshen, na tinatahanan ng aking bayan, upang huwag magkaroon roon ng mga kuyog ng mga langaw; upang iyong maalaman na ako ang Panginoon sa kalagitnaan ng lupa. Exodo 8:22.

Ang unang tatlong salot sa Egipto ay bumagsak sa lahat ng dako, ngunit ang Goshen, na tinitirhan ng mga Hebreo, ay hindi tinamaan ng pitong huling salot ng Egipto. Ang Estados Unidos ang bansang nagpupuno ng kaniyang kopang kalikuan sa panahon ng batas ng Linggo. Sa panahong iyon, ang pambansang apostasya ay sinusundan ng pambansang pagkasira, ngunit ang mga hatol na

nagbubunga ng pambansang pagkasira ay may halong awa hanggang sa si Miguel ay tumindig at magsara ang panahon ng palugit para sa buong sangkatauhan. Sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, ang nakararami sa mga ngayo’y nagpapahayag na mga tagapag-ingat ng Sabat ay yuyukod sa namamayaning mga kapangyarihan at tatanggap ng tanda ng halimaw. Sa panahong iyon, ang usapin ng batas ng Linggo ay nagiging espirituwal na pagsubok para sa mga nasa labas ng Adbentismo. Mula sa batas ng Linggo sa Estados Unidos hanggang sa pagtindig ni Miguel ay magaganap ang dakilang pagtitipon ng mga manggagawa ng ikalabing-isang oras, subalit nakasarhan na ang pinto para sa mga pinananagot sa liwanag ng ika-pitong-araw na Sabat bago ang batas ng Linggo.

Habang lumilipas ang mga araw, lalong nagiging maliwanag na ang mga hatol ng Diyos ay nasa daigdig. Sa pamamagitan ng apoy, baha, at lindol, binabalaan Niya ang mga naninirahan sa daigdig na ito hinggil sa Kaniyang malapit nang pagdating. Nalalapit na ang panahon na sasapit ang dakilang krisis sa kasaysayan ng sanlibutan, kung kailan ang bawat galaw sa pamamahala ng Diyos ay pagmamasdan nang may masidhing interes at di-maipahayag na pangamba. Sunud-sunod na darating ang mga hatol ng Diyos—apoy, baha, at lindol, kalakip ang digmaan at pagdanak ng dugo.

O, nawa’y makilala ng bayan ang panahon ng pagdalaw sa kanila! Marami ang hindi pa nakarinig ng katotohanang pagsubok ng panahong ito. Marami ang pinagsusumikapang antigin ng Espiritu ng Diyos. Ang panahon ng mapangwasak na mga kahatulan ng Diyos ay panahon ng awa para sa mga hindi nagkaroon ng pagkakataong matutuhan kung ano ang katotohanan. Magiliw na titingnan sila ng Panginoon. Ang kaniyang pusong maawain ay naaantig; ang kaniyang kamay ay nakalahad pa rin upang magligtas, samantalang nakapinid na ang pinto sa mga ayaw pumasok.

"Ang awa ng Diyos ay nahahayag sa Kanyang mahabang pagpapahinuhod. Pinipigil Niya ang Kanyang mga hatol, hinihintay na maiparinig sa lahat ang mensaheng babala. O, kung madarama sana ng ating mga tao, gaya ng nararapat, ang pananagutang nakaatang sa kanila na ibigay sa sanlibutan ang huling mensahe ng awa, anong kamangha-manghang gawain ang maisasagawa!" Testimonies, tomo 9, 97.

Sa nakaraang sipi, itinukoy niya na “ang panahon ng mga mapanirang hatol ng Diyos ay ang panahon ng awa para sa yaong mga hindi nagkaroon ng pagkakataon na matutuhan kung ano ang katotohanan.” Sa susunod na sipi, tinutukoy niya ang panahong iyon bilang “ang panahon ng kapighatian.”

"Nakita ko na ang banal na Sabat ay, at mananatiling, ang pader na naghihiwalay sa tunay na Israel ng Diyos at sa mga di-sumasampalataya; at na ang Sabat ang dakilang usapin upang pag-isahin ang mga puso ng mga minamahal na banal ng Diyos na naghihintay. At kung may sinumang sumampalataya, at tinupad ang Sabat, at tinanggap ang pagpapalang kalakip nito, at pagkatapos ay tinalikdan ito at nilabag ang banal na utos, kanyang ipipinid ang mga pintuan ng Banal na Lunsod laban sa kanyang sarili, gaya ng kasiguruhan na mayroong Diyos na naghahari sa kalangitan sa kaitaasan. Nakita ko na ang Diyos ay may mga anak na hindi nakikita ni inoobserbahan ang Sabat. Hindi pa nila itinakwil ang liwanag tungkol dito. At sa

pasimula ng panahon ng kapighatian, napuspos kami ng Espiritu Santo habang kami'y lumabas at ipinahayag ang Sabat nang higit na ganap. Ito'y nagpagalit sa iglesia at sa mga Adventista sa pangalan lamang, sapagkat hindi nila mapabulaanan ang katotohanan ng Sabat. At sa panahong ito, ang mga hinirang ng Diyos ay pawang nakitang malinaw na nasa atin ang katotohanan, at sila'y lumabas at tiniis ang pag-uusig kasama namin." A Word to the Little Flock, 18, 19.

Bagaman bahagyang binago, ang gayunding sipi na binanggit ay matatagpuan sa aklat na Early Writings. Sa aklat na iyon, isinama niya ang komentaryo hinggil sa kaniyang pahayag tungkol sa "the time of trouble." Ang A Word to the Little Flock ang unang publikasyon ng mga tapat na Millerites na nadismaya matapos ang Dakilang Kabiguan noong Oktubre 22, 1844, at pagkalipas ng ilang dekada, nang gamitin ng mga editor ang ilang bahagi ng nasabing polyeto upang isama sa aklat na Early Writings, nilinaw nila na ang "the time of trouble" na tinutukoy ay hindi ang pitong huling salot, sapagkat kapag ibinubuhos ang pitong huling salot ay walang kahabagan na nahahalo sa mga paghatol.

1. Sa pahina 33 ay nakasaad ang sumusunod: 'Nakita ko na ang banal na Sabat ay, at magiging, pader na naghihiwalay sa pagitan ng tunay na Israel ng Diyos at ng mga di-sumasampalataya; at na ang Sabat ang dakilang usapin na magbubuklod sa mga puso ng mga minamahal ng Diyos na mga banal na naghihintay. Nakita ko na ang Diyos ay may mga anak na hindi nakatatalos at hindi iniingatan ang Sabat. Hindi nila itinakwil ang liwanag hinggil dito. At sa pasimula ng panahon ng kapighatian, napuspos kami ng Espiritu Santo samantalang kami'y humayo at ipinahayag ang Sabat nang higit na ganap.'

Ibinigay ang pangitaing ito noong 1847, nang napakakaunti lamang sa mga kapatid sa Advent ang nangangilin sa Araw ng Sabat, at sa mga iyon ay iilan lamang ang inakalang ang pagpangingilin nito ay may sapat na bigat upang maglagay ng malinaw na hangganan sa pagitan ng bayan ng Diyos at ng mga di-sumasampalataya. Ngayon ay nagsisimula nang makita ang katuparan ng pangitaing iyon. Ang "pag-uumpisa ng panahong yaon ng kapighatian," na binanggit dito, ay hindi tumutukoy sa panahong magsisimula nang ibuhos ang mga salot, kundi sa isang maikling yugto bago pa sila ibuhos, samantalang si Cristo ay nasa santuwaryo. Sa panahong iyon, habang ang gawain ng kaligtasan ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay pipigilan sila upang hindi hadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang "huling ulan," o ang kaghinawaan mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatayo sa panahong ibubuhos ang pitong huling salot. Early Writings, 85.

Kapag ipinatupad ang batas sa Araw ng Linggo sa Estados Unidos, ang pambansang apostasya ay masusundan ng pambansang pagkasira. Sa nasabing batas sa Araw ng Linggo, ang Adventismo sa Estados Unidos ay mahahati sa dalawang uri: ang isa ay tatanggap ng tanda ng hayop, at ang isa naman ay tatanggap ng selyo ng Diyos. Ang pambansang pagkasira ng Estados Unidos ay kinakatawan ng unang tatlong salot sa Ehipto. Magpapatuloy ang mga hatol na iyon hanggang sa pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan; pagkatapos ay ibubuhos ang pitong huling salot na walang halong awa.

Ang punto ko ay hindi gaanong tungkol sa propetikong kasaysayan ng Ehipto kundi higit sa katotohanang kinikilala ni Ellen White ang Ehipto bilang sagisag ng bansang pumipilit sa buong sanlibutan na tanggapin ang tatak ng halimaw; sapagkat sa paggawa nito ay ginagamit niya ang pasimula upang ilarawan ang wakas, na siyang propetikong lagda ni Jesus bilang Alpha at Omega. Sa salaysay ng Exodo, noong ang Panginoon ay nakikipagtipan sa sinaunang Israel, ipinakilala Niya ang Kanyang sarili sa isang bagong pangalan.

Nang magkagayo'y sinabi ng Panginoon kay Moises, Ngayon ay makikita mo kung ano ang gagawin ko kay Paraon: sapagkat sa pamamagitan ng malakas na kamay ay papayaunin niya sila, at sa pamamagitan ng malakas na kamay ay ipapalayas niya sila mula sa kanyang lupain.

At nagsalita ang Diyos kay Moises, at sinabi sa kaniya, Ako ang Panginoon: At ako'y napakita kay Abraham, kay Isaac, at kay Jacob, sa pangalang Diyos na Makapangyarihan sa lahat; ngunit sa aking pangalan na JEHOVAH ay hindi ako nakilala sa kanila.

At ipinagtibay ko rin ang aking tipan sa kanila, upang ibigay sa kanila ang lupain ng Canaan, ang lupain ng kanilang pangiangibang-bayan, na doo'y sila'y mga tagaibang-bayan. At narinig ko rin ang daing ng mga anak ni Israel, na pinananatili ng mga taga-Ehipto sa pagkaalipin; at naalaala ko ang aking tipan. Kaya't sabihin mo sa mga anak ni Israel, Ako ang Panginoon, at ilalabas ko kayo mula sa ilalim ng mga pasanin ng mga taga-Ehipto, at ililigtas ko kayo mula sa kanilang pagkaalipin, at tutubusin ko kayo sa pamamagitan ng unat na bisig at ng dakilang mga hatol: At aangkinin ko kayo upang maging bayan ko, at ako'y magiging Diyos ninyo: at inyong malalaman na ako ang Panginoon ninyong Diyos, na naglalabas sa inyo mula sa ilalim ng mga pasanin ng mga taga-Ehipto. At dadalhin ko kayo sa lupain, na tungkol doon ay sumumpa ako na ibibigay kina Abraham, Isaac, at Jacob; at ibibigay ko iyon sa inyo bilang isang mana: Ako ang Panginoon.

At gayon ang sinabi ni Moises sa mga anak ni Israel; ngunit hindi nila dininig si Moises, dahil sa kapighatian ng espiritu at dahil sa malupit na pagkaalipin. Exodo 6:1-9.

Ipinakilala dito ng Panginoon si Moises bilang kinatawan ng Kanyang tipan, gaya nina Jacob, Isaac, at Abraham. Hanggang sa kapanahunan ni Moises, ang pangalang JEHOVAH ay hindi pa nakikilala nina Abraham at ng kanyang mga inapo; at sa kasaysayan ng pagpapapanibago ng tipan kay Abraham, nang palalayain na ang mga Hebreo mula sa pagkaalipin sa Ehipto, ipinakilala ng Panginoon ang isang bagong pahayag ng Kanyang katangian, sapagkat ang isang pangalan ay propetikong kumakatawan sa katangian. Nang pumasok si Abram sa tipan kasama ang Panginoon, binago ng Panginoon ang kanyang pangalan upang maging Abraham. Sa pasimula ng propesiya tungkol sa pagkaalipin sa Ehipto, binago ang pangalan ng makataong kinatawan ng tipan, at sa katapusan ng propesiyang iyon ay ipinakilala ng Diyos ang isang bagong pangalan para sa Kanyang sarili.

Sa ikalabinlimang kabanata, nakipagtipan si Abram, at doon ay ipinahayag ang propesiya ng pagkaalipin sa Egipto sa loob ng apat na raang taon. Sa ikalabimpitong kabanata, ipinagkaloob kay Abram ang rito ng pagtutuli at pinalitan ang mga pangalan niya at ni Sarah.

Makalipas ang apat na raang taon, ibinangon si Moises upang tuparin ang apat na raang taong propesiya ni Abraham. Sina Abraham, Isaac, Jacob, at Moises ay pawang kumakatawan sa isang daan at apatnapu't apat na libo na makikipagtipan sa Panginoon sa mga huling araw.

Sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito, ang tipan ng Diyos sa Kanyang bayang tumutupad sa mga utos ay muling paninibaguhin. *Review and Herald*, Pebrero 26, 1914.

Ang pagkakahiwalay ng mga nangingilin ng Sabat na tumatanggap ng tanda ng hayop mula sa mga nangingilin ng Sabat na tumatanggap ng selyo ng Diyos ay naisasakatuparan sa kautusan ng Linggo. Ang pagkakahiwalay ay kinakatawan sa talinghaga ng sampung dalaga.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayanang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” *Review and Herald*, Agosto 19, 1890.

Ang talinghaga ay natupad noong Oktubre 22, 1844, nang ang mga dalagang matatalino at ang mga dalagang hangal sa kasaysayan ng mga Millerita ay pinaghiwalay. Ang pasimula ng Adventismo ay kumakatawan sa wakas ng Adventismo, at ang paghihiwalay sa wakas ay isang katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga, at ang paghihiwalay sa wakas ay idinulot ng batas sa Linggo.

“Muli, itinuturo ng mga talinghagang ito na wala nang probasyon pagkatapos ng paghuhukom. Kapag natapos na ang gawain ng ebanghelyo, kaagad na susunod ang pagkakahiwalay ng mabubuti at masasama, at ang kapalaran ng bawat pangkat ay magpakailanmang nakatakda.” *Christ's Object Lessons*, 123.

Ayon sa talinhaga ng sampung dalaga, ang mga matatalinong dalaga ng Adventismo ang tatanggap ng selyo ng Diyos, at ang mga mangmang na dalaga ng Adventismo ang tatanggap ng tatak ng halimaw sa panahon ng batas sa Linggo sa Estados Unidos. Ang mga mangmang na dalaga ay kinakatawan din bilang mga taga-Laodicea.

Ang kalagayan ng Iglesia na kinakatawan ng mga hangal na dalaga ay tinutukoy din bilang kalagayang Laodiceano. *Review and Herald*, Agosto 19, 1890.

Sa mga huling araw, kapag muling pinagtibay ng Diyos ang Kanyang tipan sa Kanyang bayang tumutupad sa Kanyang mga utos, ihahayag Niya ang isang bagong pangalan para sa Kanyang sarili, gaya ng ginawa Niya noong muling pinagtibay Niya ang tipan sa kapanahunan ni Moises. Ang kalagayan ng mga hangal na dalaga ay ito: wala silang langis, at ang kalagayan ng mga taga-Laodicea ay lubha silang bulag kaya hindi nila nakikita na wala silang langis. Malinaw na kung ang mga hangal na dalaga ay mga taga-Laodicea, kung gayon ang mga matatalinong dalaga ay mga taga-Filadelfia.

At sa anghel ng iglesia sa Filadelfia ay isulat: Ganito ang sinasabi niya na Banal, siya na Totoo, siya na may susi ni David, na nagbubukas at walang makapagsasara; at nagsasara at walang makapagbubukas: Nalalaman ko ang iyong mga gawa; narito, naglagay ako sa harap mo ng isang pintuang bukás na walang makapagsasara; sapagkat kaunti ang iyong lakas, at iningatan mo ang aking salita, at hindi mo ikinaila ang aking pangalan.

Narito, yaong mula sa sinagoga ni Satanas, na nagsasabing sila’y mga Hudyo, at hindi naman, kundi nagsisinungaling—narito, gagawin kong pumarito sila at sumamba sa harap ng iyong mga paa, at maalaman nila na inibig kita. Sapagkat tinupad mo ang salita ng aking pagtitiis, akin namang iingatan ka mula sa oras ng tukso, na darating sa buong sanlibutan, upang subukin ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa.

Narito, ako’y parirating madali; panghawakan mong mahigpit ang tinataglay mo, upang walang sinuman ang kumuha ng iyong putong. Ang magtatagumpay ay gagawin kong isang haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa; at isusulat ko sa kanya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, ang bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit buhat sa aking Diyos; at isusulat ko sa kanya ang aking bagong pangalan. Ang may tainga, makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:7-13.

Ang mga taga-Filadelfia ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu’t apat na libo, at ipinangako na isusulat ng Diyos ang Kaniyang bagong pangalan sa kanila. Kapag pumasok ang Panginoon sa tipan kasama ang isandaan at apatnapu’t apat na libo, ipakikilala Niya ang isang bagong pangalan para sa Kaniyang sarili. Sinabihan si Abraham ng Panginoon na Siya ang Diyos na Makapangyarihan sa lahat.

At nang si Abram ay siyamnapu’t siyam na taong gulang, nagpakita ang Panginoon kay Abram at sinabi sa kanya, Ako ang Diyos na Makapangyarihan sa lahat; lumakad ka sa harap ko, at maging sakdal ka. At itatatag ko ang aking tipan sa pagitan ko at sa iyo, at lubhang pararamihin kita. At si Abram ay nagpatirapa; at nangusap ang Diyos sa kanya, na sinasabi, Tungkol sa akin, narito, ang aking tipan ay sumasaiyo, at ikaw ay magiging ama ng maraming bansa. Hindi na tatawaging Abram ang iyong pangalan, kundi Abraham ang magiging pangalan mo; sapagkat ginawa kitang ama ng maraming bansa. Henesis 17:1-5.

Nang unang pumasok ang Panginoon sa tipan kasama ang isang piniling bayan sa panahon ni Abraham, ipinakilala Niya ang Kanyang sarili bilang ang Diyos na Makapangyarihan sa lahat. Nang lalo Niyang pinalawig ang Kanyang ugnayang tipan sa panahon ni Moises, sa unang pagkakataon ipinakilala Niya ang Kanyang sarili bilang JEHOVAH. Nang dumating si Jesus upang pagtibayin ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo, ipinakilala Niya ang isang bagong pangalan ng Diyos na minsan lamang naipahayag sa Lumang Tipan, at iyon ay sa pamamagitan ng isang taga-Babilonia.

Nang magkagayo’y si Nebukadnezar na hari ay nanggilalas, at nagmadaling tumindig, at nagsalita, at sinabi sa kaniyang mga tagapayo, Hindi ba’t tatlong lalaking gapos ang ating inihagis sa kalagitnaan ng apoy? Sumagot sila at sinabi sa hari, Totoo, O hari. Sumagot siya at nagsabi, Narito, nakikita ko ang apat na lalaking nakakalag, naglalakad sa kalagitnaan ng apoy, at wala silang pinsala; at ang anyo ng ikaapat ay tulad sa Anak ng Diyos. Daniel 3:24, 25.

Napakadaling patunayan na ang ikatlong kabanata ng Daniel ay tumutukoy sa batas ng Linggo sa Estados Unidos. Sa Daniel 3, sina Shadrach, Meshach at Abednego ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang isandaan at apatnapu't apat na libo ang mga nagpapanibago ng tipan sa huling pagkakataon. Sa Daniel 3, nasasaksihan natin ang isang propetikong paglalarawan ng batas ng Linggo at ng kasaysayan ng huling ulan. Si Cristo ay nasa mga apoy ng pag-uusig kasama ang Kaniyang tatlong tapat na lingkod, at muli rin Siyang daroon, na kumakatawan hindi lamang sa isandaan at apatnapu't apat na libo, kundi pati sa tatlong mensahe ng mga anghel. Sa apoy, na sumasagisag sa krisis ng batas ng Linggo, Siya ay kinikilala sa isa sa Kaniyang mga pangalan, at ito ay pangalang hindi ipakikilala sa kasaysayan hanggang sa dumating si Cristo bilang Anak ng Diyos. Sa paglalarawan ng ikatlong kabanata, nakikita natin ang mga nagpapanibago ng tipan sa wakas ng sanlibutan na nakikipag-ugnayan kay Cristo sa gitna ng huling krisis, at Siya ay may pangalang hindi nalalaman ninuman.

Bago ako lumihis nang labis sa ating pagtalakay hinggil sa pagpapalaya mula sa Ehipto na sumasagisag sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, marapat nating alalahanin na bago nagsimula ang una sa sampung salot sa Ehipto, nagkaroon ng tunay na kilusang Sabat.

At sinabi ni Faraon, Narito, ang bayan sa lupain ngayon ay marami, at inyong pinapahinga sila sa kanilang mga pasanin. At nag-utos si Faraon nang araw ding yaon sa mga tagapangasiwa ng paggawa ng bayan, at sa kanilang mga opisyal, na sinasabi, Huwag na kayong magbigay pa sa bayan ng dayami upang gumawa ng ladrilyo, gaya ng dati: hayaang sila'y pumaroon at magtipon ng dayami para sa kanilang sarili. At ang takdang bilang ng mga ladrilyo, na ginagawa nila noong una, ay ipapasan ninyo sa kanila; huwag kayong magbabawas ni anuman doon: sapagkat sila'y mga walang ginagawa; kaya sila sumisigaw, na sinasabi, Pumaroon tayo at maghain sa ating Diyos. Magpataw pa kayo ng lalong mabigat na gawain sa mga lalaki, upang magpagal sila roon; at huwag nilang pag-ukulan ng pansin ang mga walang kabuluhang salita. At ang mga tagapangasiwa ng paggawa ng bayan ay lumabas, at ang kanilang mga opisyal, at nagsalita sila sa bayan, na sinasabi, Ganito ang sabi ni Faraon, Hindi ko kayo bibigyan ng dayami. Humayo kayo, humanap kayo ng dayami saan man ninyo ito masumpungan: gayon ma'y walang anuman sa inyong gawain ang mababawasan. Kaya ang bayan ay nangalat sa buong lupain ng Egipto upang magtipon ng pinagtabasan sa halip na dayami. At pinagdali sila ng mga tagapangasiwa, na sinasabi, Tuparin ninyo ang inyong mga gawain, ang inyong araw-araw na takdang gawain, gaya noong may dayami. At ang mga opisyal ng mga anak ni Israel, na itinalaga ng mga tagapangasiwa ni Faraon sa kanila, ay hinagupit, at sila'y tinanong, Bakit hindi ninyo natupad ang inyong takdang gawain sa paggawa ng ladrilyo, kahapon at ngayon, gaya ng dati? Nang magkagayo'y ang mga opisyal ng mga anak ni Israel ay lumapit at dumaing kay Faraon, na nagsasabi, Bakit mo ginagawi nang ganito ang iyong mga lingkod? Walang dayaming ibinibigay sa iyong mga lingkod, at sinasabi nila sa amin, Gumawa kayo ng ladrilyo: at, narito, ang iyong mga lingkod ay hinahagupit; datapuwa't ang pagkukulang ay nasa iyong sariling bayan. Nguni't sinabi niya, Kayo'y mga walang ginagawa, kayo'y mga walang ginagawa: kaya ninyo sinasabi, Pumaroon tayo at maghain sa Panginoon. Kaya ngayon, humayo kayo, at gumawa; sapagkat walang dayaming ibibigay sa inyo, gayon ma'y magbibigay pa rin kayo ng takdang bilang ng mga ladrilyo. At nakita ng mga opisyal ng mga anak ni Israel na sila'y nasa masamang kalagayan, yamang sinabi, Huwag

ninyong babawasan ang anuman sa inyong mga ladrilyo sa inyong araw-araw na takdang gawain. Exodo 5:5-19.

Bago magkabisa ang batas ng Linggo, magkakaroon ng patuloy na tumitinding pag-uudyok laban sa mga nangingilin ng ikapitong-araw na Sabat, gaya ng nangyari bago sumapit ang mga salot sa Ehipto. Si Moises ang itinuro, kapwa ng mga Ehipsiyo at ng mga Hebreo, bilang siyang pinagmumulan ng lahat ng kaguluhan, gaya ng pag-aakusa ni Ahab kay Elias na siya ang sanhi ng kaguluhan.

At nangyari, nang makita ni Ahab si Elias, na sinabi ni Ahab sa kaniya, Ikaw ba ang nagdudulot ng ligalig sa Israel? At sumagot siya, Hindi ako ang nagdulot ng ligalig sa Israel; kundi ikaw, at ang sambahayan ng iyong ama, sapagkat inyong iniwan ang mga utos ng Panginoon, at ikaw ay sumunod sa mga Baal. 1 Mga Hari 18:17, 18.

Ang salaysay ni Moises ay naglalarawan ng kasaysayan ng batas ng Linggo, at ang salaysay ni Elias ay naglalarawan ng kasaysayan ng batas ng Linggo. Magkakasama man o magkahiwalay, sina Moises at Elias ay mga simbolo. Sa Pagbabagong-anyo ni Cristo, magkasama nilang kinatawan ang isandaang apatnapu't apat na libo na hindi mamamatay, at ang mga namamatay sa Panginoon. Si Moises ay muling binuhay; si Elias ay hindi kailanman namatay. Sila rin ang dalawang propeta na nagpapahirap sa mga tao sa Apocalipsis labing-isa. Maraming katotohanan ang kinakatawan nina Moises at Elias bilang mga simbolo, at umaasa kaming tatalakayin iyon sa ibang pagkakataon.

Narito, susuguin ko sa inyo si Elias na propeta bago sumapit ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: At kaniyang ibabaling ang puso ng mga ama tungo sa mga anak, at ang puso ng mga anak tungo sa kanilang mga ama, baka ako'y dumating at hampasin ang lupain ng sumpa. Malakias 4:5, 6.

Kaagad bago magsara ang probasyon ng sangkatauhan, lilitaw si "Elias na propeta" na may dalang isang natatanging mensaheng ibabalik ang "puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama." Ang lahat ng mga propeta ay nagpapatotoo tungkol sa wakas ng sanlibutan, at silang lahat ay nagkakasang-ayon sa isa't isa.

At ang mga espiritu ng mga propeta ay napasasakop sa mga propeta. Sapagkat ang Diyos ay hindi Diyos ng kaguluhan, kundi ng kapayapaan, gaya sa lahat ng mga iglesya ng mga banal. 1 Corinto 14:32, 33.

Ang mensahe ni Elias ay dumarating kaagad bago ang dakila at kakila-kilabot na araw ng Panginoon; samakatuwid, ito mismo ang natatanging mensahe sa Aklat ng Pahayag na tinatawag na "ang Pahayag ni Jesucristo." Kapag "malapit na ang panahon," ipinakikita ng natatanging mensahe ni Elias sa mga lingkod ng Diyos ang "mga bagay na kailangang maganap sa lalong madaling panahon."

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Diyos, upang ipakita sa kaniyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa madaling panahon; at sa pamamagitan ng kaniyang anghel ay sinugo at ipinahiwatig niya ito sa kaniyang alipin na si Juan; na siyang nagpatotoo sa

salita ng Diyos, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na nakita niya. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at iniingatan ang mga bagay na nasusulat dito: sapagkat malapit na ang panahon. Pahayag 1:1-3.

Pansinin na kapag ginagamit ni Malakias si Elias bilang sagisag, isinasama niya ang tuwirang pagtukoy sa pagtupad sa mga utos.

Alalahanin ninyo ang kautusan ni Moises na aking lingkod, na iniutos ko sa kaniya sa Horeb para sa buong Israel, kalakip ang mga palatuntunan at mga kahatulan. Narito, susuguin ko sa inyo si Elias na propeta bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: at kaniyang ibabalik ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama, baka ako'y pumarito at hampasin ko ang lupa ng sumpa. Malakias 4:4-6.

Ang tatlong talatang ito ang pinakahuling mga talata ng Lumang Tipan, at naglalaman ng huling pangako ng Lumang Tipan, gayundin ng pagbibigay-diin sa pagsunod sa Sampung Utos. May pitong "pagpapala" sa Aklat ng Pahayag, at ang panghuli ay isang pagpapala sa mga sumusunod sa Sampung Utos.

Ako ang Alfa at ang Omega, ang pasimula at ang wakas, ang una at ang huli. Mapapalad ang mga tumutupad sa kanyang mga utos, upang magkaroon sila ng karapatan sa punongkahoy ng buhay, at sa pamamagitan ng mga pintuang-bayan ay makapasok sa lunsod. Apocalipsis 22:13, 14.

Ang huling pangako sa Lumang Tipan ay nag-aatas sa atin na "Alalahanin" ang Sampung Utos, ngunit sa gayong paraan ay binibigyang-diin nito ang isang utos na naglalaman ng utos na "alalahanin."

Alalahanin mo ang araw ng Sabbath, upang ito'y ipangilin. Anim na araw kang magpapagal at gagawin mo ang lahat ng iyong gawain; ngunit ang ikapitong araw ay Sabbath ng Panginoon mong Diyos. Sa araw na iyon ay huwag kang gagawa ng anumang gawain: ikaw, ni ang iyong anak na lalaki, ni ang iyong anak na babae, ni ang iyong aliping lalaki, ni ang iyong aliping babae, ni ang iyong mga hayop, ni ang tagaibang-lupa na nasa loob ng iyong mga pintuang-bayan. Sapagkat sa anim na araw ay ginawa ng Panginoon ang langit at ang lupa, ang dagat, at ang lahat ng nasa mga iyon, at nagpahinga sa ikapitong araw; kaya't pinagpala ng Panginoon ang araw ng Sabbath at pinabanal ito. Exodo 20:8-11.

Ang huling pangako sa kapwa Lumang at Bagong Tipan ay binibigyang-diin ang mga utos ng Diyos, na may natatanging pagbibigay-diin sa Sabat ng Ikapitong Araw. Sinasabi ni Malakias na "alalahanin," at ipinabatid sa atin ni Juan na pinagpala ang gumagawa nito. Ang Sabat ng Ikapitong Araw ay nagpapagunita ng paglalang ng Diyos at ng kanyang kapangyarihang lumikha. Ang Sabat ay nagiging sentro rin ng kontrobersiya sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig. Kapag itinala ni Juan ang "pagpapala" sa mga tumutupad sa kanyang mga utos, isinusulat lamang niya ang ipinahayag ni Jesus, ang Alpha at Omega, ang pasimula at wakas, ang una at ang huli. Kaya't ang huling pangako ng Bagong Tipan ay may kinalaman sa Sabat ng Ikapitong Araw at gayundin sa katangiang nauukol sa pagka-Diyos na nagpapakilala sa wakas sa pamamagitan ng pasimula.

Ang unang katotohanang binanggit sa Genesis—na ang ibig sabihin ay “mga pasimula”—ay tumutukoy sa Lumikha at sa sangnilikha, at nagbibigay ng natatanging diin sa Sabat. Kapag pinagsama-sama, taludtod sa taludtod, ang simula ng Lumang Tipan at ang wakas ng kapwa Lumang at Bagong Tipan ay nagbibigay-diin sa Diyos bilang Lumikha, sa Sampung Utos, sa utos tungkol sa Sabat, at na si Jesus ang pasimula at ang wakas.

Ginamit ni Malakias si Propeta Elias bilang isang sagisag sa huling pangako ng Lumang Tipan, at siya ang propetang humarap kina Jezebel at Ahab. Ginagamit ng Aklat ng Pahayag si Jezebel bilang sagisag ng Papado, at ang sampung hari bilang sagisag ng Mga Nagkakaisang Bansa. Ang pagharap ni Elias kina Ahab at Jezebel ay kumakatawan sa pagharap ng isandaan at apatnapu't apat na libo sa Mga Nagkakaisang Bansa, na binibigyang-kapangyarihan ng Estados Unidos at pinapatnubayan ng Papado. Bilang hari ng sampung hilagang lipi ng Israel, si Ahab ay kumakatawan sa kapangyarihang namumuno sa sampung lipi; sa gayo'y sumasagisag ito sa Estados Unidos (Ahab) na nagbibigay ng kapangyarihan sa Mga Nagkakaisang Bansa (ang sampung lipi o sampung hari sa Pahayag labing-pito) upang isagawa ang pag-uusig sa mga tagapangilingin ng Sabat para sa Papado (Jezebel). Kapag ginamit ni Malakias si Elias upang katawanin ang isang mensaheng nauuna sa dakila at kakila-kilabot na araw ng Panginoon, kinakatawan ni Elias ang mga inuusig ng makabagong Roma (ang dragon, ang halimaw at ang bulaang propeta), gaya ng pag-uusig sa kaniya ni Jezebel sa loob ng tatlo't kalahating taon. Ang pagbibigay-diin sa Sabat sa pamamagitan ng paggamit ng salitang "alalahanin" sa Malakias 4:4 ay nagdaragdag ng krisis ng batas sa Linggo sa balangkas na propetikong inilalarawan ni Malakias.

Marami pang dapat idagdag sa pagsasaalang-alang sa mga katotohanang naipahahayag sa pamamagitan ng paghahambing ng pasimula ng Lumang Tipan sa katapusan ng Lumang Tipan, at saka sa paghahambing ng pasimula ng Bibliya sa katapusan ng Bibliya. Sa aklat ng Genesis, matatagpuan ang Manlilikha, ang paglikha, at ang Araw ng Sabat na nagpapagunita sa paglikha. Sa aklat ng Malakias, ang utos tungkol sa Sabat ay kinikilala bilang isyung krisis na hahantong sa pagsasara ng panahon ng probasyon ng sangkatauhan at sa pitong huling salot, o, gaya ng tawag ni Malakias dito, “ang dakila at kakila-kilabot na araw ng Panginoon.” Si Elias ay kumakatawan sa bayan ng Diyos na ipinapahayag ang mensahe ng ikatlong anghel sa isang nangamamatay na sanlibutan.

Sa kasalukuyan, sa diwa at kapangyarihan ni Elias at ni Juan Bautista, ang mga sugong itinalaga ng Diyos ay tinatawag ang pansin ng isang mundong nakatakandang humarap sa paghatol sa mga mapitagang kaganapang malapit nang maganap kaugnay ng mga huling oras ng probasyon at ng pagpapakita ni Cristo Jesus bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. Mga Propeta at mga Hari, 715, 716.

Ang simula ng Bibliya, na siya ring simula ng Lumang Tipan, ay tumutukoy sa iisang salaysay na katulad ng nasa wakas ng kapwa Tipan; subalit ang bawat simula at wakas ay may sariling katotohanang binibigyang-diin at iniaambag sa mensahe. Sa Henesis, ang pokus ay nasa mga gawa ng Diyos; sa Malakias, ang pokus ay nasa mensaheng nagbababala ng darating na krisis. Sa wakas ng Pahayag, inihahayag ang Alpha at Omega. Sa unang aklat ng Bagong Tipan, mababasa natin ang sumusunod.

Ang aklat ng talaangkanan ni Jesucristo, na anak ni David, na anak ni Abraham.

Si Abraham ay naging ama ni Isaac; at si Isaac ay naging ama ni Jacob; at si Jacob ay naging ama ni Judas at ng kaniyang mga kapatid; At si Judas ay naging ama nina Phares at Zara kay Tamar; at si Phares ay naging ama ni Esrom; at si Esrom ay naging ama ni Aram; At si Aram ay naging ama ni Aminadab; at si Aminadab ay naging ama ni Naasson; at si Naasson ay naging ama ni Salmon; At si Salmon ay naging ama ni Booz kay Rachab; at si Booz ay naging ama ni Obed kay Ruth; at si Obed ay naging ama ni Jesse; At si Jesse ay naging ama ni David na hari; at si David na hari ay naging ama ni Solomon sa dating asawa ni Urias; At si Solomon ay naging ama ni Roboam; at si Roboam ay naging ama ni Abia; at si Abia ay naging ama ni Asa; At si Asa ay naging ama ni Josaphat; at si Josaphat ay naging ama ni Joram; at si Joram ay naging ama ni Ozias; At si Ozias ay naging ama ni Joatham; at si Joatham ay naging ama ni Achaz; at si Achaz ay naging ama ni Ezekias; At si Ezekias ay naging ama ni Manasses; at si Manasses ay naging ama ni Amon; at si Amon ay naging ama ni Josias; At si Josias ay naging ama ni Jechonias at ng kaniyang mga kapatid, sa panahon ng pagkatapon sa Babilonia: At pagkatapos ng pagkatapon sa Babilonia, si Jechonias ay naging ama ni Salathiel; at si Salathiel ay naging ama ni Zorobabel; At si Zorobabel ay naging ama ni Abiud; at si Abiud ay naging ama ni Eliakim; at si Eliakim ay naging ama ni Azor; At si Azor ay naging ama ni Sadoc; at si Sadoc ay naging ama ni Achim; at si Achim ay naging ama ni Eliud; At si Eliud ay naging ama ni Eleazar; at si Eleazar ay naging ama ni Matthan; at si Matthan ay naging ama ni Jacob; At si Jacob ay naging ama ni Joseph na asawa ni Mary, na sa kaniya ay ipinanganak si Jesus, na tinatawag na Cristo.

Kaya't ang lahat ng mga salinlahi mula kay Abraham hanggang kay David ay labing-apat na salinlahi; at mula kay David hanggang sa pagkatapon sa Babilonia ay labing-apat na salinlahi; at mula sa pagkatapon sa Babilonia hanggang kay Cristo ay labing-apat na salinlahi.

At ganito ang kapanganakan ni Jesucristo: Nang si Maria na kaniyang ina ay nakatakdang ipakasal kay Jose, bago sila magsama, nasumpungan siyang nagdadalang-tao sa pamamagitan ng Espiritu Santo. At si Jose na kaniyang asawa, palibhasa'y isang taong matuwid at ayaw siyang ilantad sa kahihyan, ay nagpasiyang hiwalayan siya nang lihim. Datapuwa't samantalang pinagninilayan niya ang mga bagay na ito, narito, ang anghel ng Panginoon ay nagpakita sa kaniya sa isang panaginip, na nagsasabi, Jose, anak ni David, huwag kang matakot na tanggapin si Maria na iyong asawa; sapagkat ang ipinaglihi sa kaniya ay mula sa Espiritu Santo.

At siya'y manganganak ng isang anak na lalaki, at tatawagin mong JESUS ang kanyang pangalan; sapagkat iligtas niya ang kanyang bayan mula sa kanilang mga kasalanan. Ngayo'y nangyari ang lahat ng ito, upang matupad ang sinalita ng Panginoon sa pamamagitan ng propeta, na nagsasabi, Narito, ang isang birhen ay magdadalang-tao, at manganganak ng isang anak na lalaki, at tatawagin nilang Emmanuel ang kanyang pangalan, na kung ipapakahulugan ay, Ang Diyos ay kasama natin. Pagkatapos, si Jose, pagkagising mula sa kanyang pagkakatulog, ay ginawa ang iniutos sa kanya ng anghel ng Panginoon, at tinanggap niya ang kanyang asawa; at hindi niya siya nakilala hanggang sa ipinanganak niya ang kanyang panganay na anak na lalaki; at tinawag niya ang kanyang pangalan na JESUS. Mateo 1:1-25.

Ang simula ng Bagong Tipan ay umaayon sa simula at wakas ng Lumang Tipan at sa wakas ng Bagong Tipan, sapagkat binibigyang-diin nito ang kapangyarihang mapaglikha ng Diyos; sapagkat ang kapangyarihang ginamit ni Cristo upang likhain ang lahat ng bagay sa loob ng anim na araw ay ang gayunding kapangyarihan na Kaniyang ginagamit upang “iligtas ang Kaniyang bayan mula sa kanilang mga kasalanan.” Ang salitang Emmanuel, gaya ng binabanggit ng sipi mula sa mga sulatin ni Isaias, ay nangangahulugang “Diyos na kasama natin.” Nananahan Siya sa Kaniyang bayan sa pamamagitan ng pag-iisa ng Kaniyang pagka-Diyos at ng ating pagkatao, at ito ang mismong pag-iisa na Kaniyang isinakatuparan nang Siya’y nagkatawang-tao sa sinapupunan ni Maria.

Walang anumang kulang sa sakdal na pagtalima ang makatutugon sa pamantayan ng hinihingi ng Diyos. Hindi Niya iniwang hindi tiyak ang Kanyang mga hinihingi. Wala Siyang iniutos na hindi kinakailangan upang dalhin ang tao sa pagkakasundo sa Kanya. Dapat nating ituro sa mga makasalanan ang Kanyang huwaran ng pagkatao at akayin sila kay Cristo, na sa pamamagitan lamang ng Kanyang biyaya maisasakatuparan ang huwarang ito.

Ang Tagapagligtas ay inako ang mga kahinaan ng sangkatauhan at namuhay ng isang buhay na walang kasalanan, upang ang mga tao’y huwag mangamba na, dahil sa kahinaan ng likas na pagkatao, hindi sila makapagtagumpay. Si Cristo ay pumarito upang gawin tayong ‘mga kabahagi ng banal na kalikasan,’ at ang Kanyang buhay ay nagpapahayag na ang pagkatao, kapag pinagsanib sa pagka-Diyos, ay hindi nagkakasala. Ministry of Healing, 180.

Sa pasimula ng Bagong Tipan, tinutukoy kung saan, kailan, at bakit inako ni Jesus ang ating likás na pagkatao. Ginawa niya ito upang ipamalal na ang kapangyarihang pantao na kaisa ng kapangyarihang banal ay hindi nagkakasala. Ang kasalanan ay paglabag sa kautusan, na ayon kay Malakias ay dapat nating "alalahanin." Ipinabatid sa atin ni Juan na ang mga tumutupad sa kautusan, at sa gayo’y hindi nagkakasala, ay makakapasok sa mga pintuang-bayan ng langit. Tinutukoy ni Mateo na ang isang makasalanan ay maaaring madaig ang kasalanan, kung paanong si Cristo ay nagtagumpay. Kapag si Cristo ay nasa atin, (ang pag-asa ng kaluwalhatian) taglay natin sa ating kalooban ang kapangyarihang mapaglikha na siyang lumikha ng sansinukob. Ang posibilidad na ito ay ipinagkaloob dahil pinili ni Cristo na pumasok sa pamilyang pantao, at magpakailanman ay maging hindi lamang ang Anak ng Diyos kundi maging Anak din ng tao.

Isang natatanging mensahe ng katotohanan, buhat sa Aklat ng Apocalipsis, ang ipinahayag sa bayan ng Diyos bago mismo ang pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan. Ang nasabing mensahe ay siya ring "mensaheng Elias" ni Malakias na ipinapahayag bago ang "kakilakilabot na araw ng Panginoon."

Sa pasimula ng kapwa Lumang at Bagong Tipan, at sa katapusan ng Bagong Tipan, ipinakikilala ang mga tiyak na katangian ng Diyos. Sa Genesis Siya ang Manlilikha, at sa katapusan ng Pahayag Siya ang Alpha at Omega. Sa pasimula ng Bagong Tipan, Siya ay naging Anak ng Tao. At sa katapusan ng Lumang Tipan, nasusumpungan natin ang prinsipyong gagamitin ng mensaherong si Elijah upang maisakatuparan ang mensaheng ipahayag niya bilang pagbaling ng mga puso ng mga ama tungo sa mga anak, at gayundin naman sa kabaligtaran.

Ang prinsipyong propetiko na inilalapat ni Elias upang iharap ang kaniyang mensaheng babala ay yaon din ang ipinag-utos kay Juan na gawin sa Aklat ng Pahayag. Si Elias “ay panunumbalikin ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama,” at si Juan ay inutusang isulat ang mga bagay na umiiral noon at, sa paggawa niya nito, kasabay niyang isinusulat ang mga bagay na darating. Ginamit si Juan upang ilarawan kung paano kumikilos ang prinsipyong Alpha at Omega sa Salitang propetiko, at ibabatay ni Elias ang kaniyang mensahe sa gayunding prinsipyo. Kapag inihahambing natin ang simula ng Bibliya sa wakas nito, inihahambing natin ang Luma sa Bago. Ang ama ang pasimula ng kaniyang anak, at ang anak ang wakas ng ama. Ang isang daan at apatnapu’t apat na libo ang huling salinlahi ng mga anak ni Abraham, at ang kasaysayan nang nakipagtipan ang Diyos kay Abraham ay sumasagisag sa kasaysayan kung kailan pinanibago ng Diyos ang tipang iyon sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Kaya nga ito ay sa pamamagitan ng pananampalataya, upang ito’y maging ayon sa biyaya; upang ang pangako ay matiyak sa lahat ng binhi; hindi lamang sa mga nasa ilalim ng kautusan, kundi pati sa mga nasa pananampalataya ni Abraham, na siyang ama nating lahat. Roma 4:16.

Ang mensahe ni Elias ay kumakatawan sa prinsipyo ng Alpha at Omega, sapagkat ang mga ama ang Alpha at ang mga anak ang Omega. Ang mensahe ni Elias ay magbabalik ng mga puso ng mga ama tungo sa mga anak. Tinukoy ni Cristo si Juan Bautista bilang si Elias at tinukoy ni Ellen White si William Miller bilang kapuwa si Elias at si Juan Bautista. Ang mensahe ng lahat ng mga lalaking kumakatawang ito ay inilalarawan bilang nagbabalik ng mga puso ng mga ama tungo sa mga anak at gayon din ng mga anak tungo sa mga ama. Ang gawaing iyon ay kumakatawan sa epekto ng mensahe sa pagbaling ng mga puso ng mga tao sa kanilang Amang nasa langit, subalit higit pa ang kahulugan nito, sapagkat ito’y isang sagisag ng gawaing iyon. Sa propesiya sa Bibliya, ang mga sagisag ay may mahigit sa isang kahulugan at dapat kilalanin ayon sa konteksto.

"Ano ang dahilan kung bakit naging dakila si Juan Bautista? Ipinid niya ang kaniyang isipan sa malawak na kabuuan ng tradisyong iniharap ng mga tagapagturo ng bansang Hudyo, at ito’y binuksan naman sa karunungan mula sa itaas. Bago siya ipanganak ay nagpatotoo na ang Espiritu Santo tungkol kay Juan: ‘Siya’y magiging dakila sa paningin ng Panginoon, at hindi siya iinom ng alak ni matapang na inumin; at siya’y mapupuspos ng Espiritu Santo.... At marami sa mga anak ni Israel ay kaniyang ibabalik sa Panginoon na kanilang Diyos. At siya’y mauuna sa harap Niya sa espiritu at kapangyarihan ni Elias, upang ibalik ang mga puso ng mga ama sa mga anak, at ang mga masuwayin sa karunungan ng mga matuwid; upang ihanda ang isang bayang nakahanda para sa Panginoon.’ Lucas 1:15-17." Mga Payo sa mga Magulang, mga Guro, at mga Mag-aaral, 445.

Ang mensahe ay nilayon upang ang mga pumipiling makinig ay ibaling ang kanilang mga puso sa Amang Makalangit, subalit ang pangunahing propetikong simulain na gagamitin upang ihatid ang mensaheng babala ay ang katotohanang si Cristo ang Alfa at Omega, ang Una at ang Huli, ang Pasimula at ang Wakas. Ang mensahe ni Elias ay nakasalig sa paglalahad ng Propetikong Salita ng Diyos mula sa pananaw na si Jesucristo ang Salita ng Diyos, at na ang mga alituntuning umiiral sa Bibliya ay mga katangian din ng Kanyang likas.

Ang kautusan ng Diyos ay kasing-banal ng Diyos mismo. Ito ay pahayag ng Kanyang kalooban, salamin ng Kanyang likas, pagpapahayag ng banal na pag-ibig at karunungan. Ang kaayusan ng sangnilikha ay nakasalalay sa sakdal na pag-ayon ng lahat ng nilalang, ng bawat bagay, may-buhay at walang-buhay, sa kautusan ng Maylalang. Itinakda ng Diyos ang mga batas para sa pamamahala, hindi lamang ng mga may-buhay, kundi ng lahat ng pagkilos ng kalikasan. Ang lahat ay nasa ilalim ng mga nakatakdang batas na hindi maaaring labagin. Ngunit habang ang lahat sa kalikasan ay pinamamahalaan ng mga likas na batas, ang tao lamang, sa lahat ng nananahan sa lupa, ang nananagot sa batas moral. Sa tao, na siyang korona ng paglalalang, ipinagkaloob ng Diyos ang kapangyarihang maunawaan ang Kanyang mga hinihingi, maunawaan ang katarungan at kabutihang-loob ng Kanyang kautusan, at ang banal na pag-angkin at mga kahilingan nito sa kanya; at sa tao ay hinihingi ang walang paglihis na pagsunod. Patriarchs and Prophets, 53.

Ang lahat ng bagay (at kabilang dito ang Bibliya, sapagkat ang Bibliya ay isang bagay at kung ito ay isang bagay, kung gayon bahagi ito ng lahat ng bagay) ay nasa ilalim ng mga nakapirming batas. Ang Bibliya ay may mga nakapirming batas o mga tuntuning nagpapatnubay sa wastong pagpapakahulugan nito. Isa sa mga tuntuning iyon ay ito: ipinagkakakilanlan ng Bibliya ang wakas ng isang bagay sa pasimula nito. Si Jesus ang Salita ng Diyos, at Siya ang una at ang huli, at ito ay isang "nakapirming batas" at isang katangian ng Kanyang pagkatao.

Ginamit namin ang panimulang ito tungkol kay Elias upang ipakita na ang pasimula at wakas ng kapwa Lumang Tipan at Bagong Tipan ay nagkakatugma. Ang wakas ng Bibliya, na siya ring wakas ng aklat ng Apocalipsis, ay sumasang-ayon din sa pasimula ng Apocalipsis. May limang saksi sa gayon ding mga katotohanan, batay sa prinsipyong—na isang likas na katangian ng Diyos—na lagi't laging inilalarawan ng Salita ng Diyos ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula ng bagay na iyon. Ang katotohanang ito ay bahagi ng kahulugan ng pahayag na si Jesucristo ang Alpha at Omega.

Kay apostol Juan, sa pulo ng Patmos, ay nabuksan ang mga tanawin hinggil sa karanasan ng iglesia, na may malalim at kapanapanabik na kabuluhan. Ang mga paksa na may matinding kawilhan at napakalaking kabuluhan ay iniharap sa kanya sa mga larawan at mga sagisag, upang ang bayan ng Diyos ay maging maalam hinggil sa mga panganib at mga tunggaliang nasa harap nila. Ipinahayag kay Juan ang kasaysayan ng mundong Kristiyano hanggang sa mismong wakas ng panahon. Sa lubos na linaw ay nakita niya ang kalagayan, mga panganib, mga tunggalian, at ang pangwakas na pagkatubos ng bayan ng Diyos. Itinatala niya ang pangwakas na mensahe na magpapahinog sa ani ng lupa, alinman bilang mga bigkis para sa makalangit na kamalig, o bilang mga panggatong para sa mga apoy ng huling araw.

Sa isang pangitain ay namalas ni Juan ang mga pagsubok na titiisin ng bayan ng Diyos alang-alang sa katotohanan. Nakita niya ang kanilang di-matitinag na katatagan sa pagsunod sa mga utos ng Diyos, sa harap ng mga kapangyarihang mapaniil na nagsikap na pilitin silang sumuway, at nakita niya ang kanilang pangwakas na pagtatagumpay laban sa halimaw at sa kanyang larawan.

Sa ilalim ng mga sagisag ng isang dakilang pulang dragon, isang halimaw na gaya ng leopardo, at isang halimaw na may mga sungay na gaya ng sa kordero, ipinakita kay Juan ang mga pamahalaang makalupa na lalo't higit na makikisangkot sa pagyurak sa kautusan ng Diyos at sa pag-uusig sa Kanyang bayan. Magpapatuloy ang digmaan hanggang sa katapusan ng panahon. Ang bayan ng Diyos, na sinasagisag ng isang banal na babae at ng kaniyang mga anak, ay ipinakilalang lubhang nasa maliit na minorya. Sa mga huling araw, ang nalabi na lamang ang nananatili. Tungkol sa mga ito, sinasabi ni Juan na sila'y 'tumutupad sa mga utos ng Diyos, at may patotoo ni Jesucristo.'

Sa pamamagitan ng paganismo, at pagkaraan sa pamamagitan ng Papado, ipinamalas ni Satanas ang kaniyang kapangyarihan sa loob ng maraming siglo sa pagsisikap na pawiin sa lupa ang tapat na mga saksi ng Diyos. Ang mga pagano at mga papista ay pinakikilos ng iisang espiritu ng dragon. Nagkaiba lamang sila sa ganito: ang Papado, na nagkukunwaring naglilingkod sa Diyos, ang lalong mapanganib at malupit na kaaway. Sa pamamagitan ng Romanismo, binihag ni Satanas ang sanlibutan. Ang inaangking iglesya ng Diyos ay naanod papasok sa hanay ng paglilinlang na ito, at sa mahigit isang libong taon nagdusa ang bayan ng Diyos sa ilalim ng poot ng dragon. At nang ang Papado, na hinubdan ng lakas, ay napilitang tumigil sa pag-uusig, natanaw ni Juan ang isang bagong kapangyarihan na sumisibol upang umalingawngaw sa tinig ng dragon at ipagpatuloy ang gayunding malupit at mapamusong gawain. Ang kapangyarihang ito, ang huling makikipagdigma laban sa iglesya at sa kautusan ng Diyos, ay sinagisag ng isang hayop na may mga sungay na tulad ng tupa. Ang mga hayop na nauna rito ay umahon mula sa dagat, ngunit ito ay lumitaw mula sa lupa, na kumakatawan sa mapayapang pag-usbong ng bansang sinasagisag. Ang "dalawang sungay na gaya ng tupa" ay angkop na kumakatawan sa katangian ng Pamahalaan ng Estados Unidos, gaya ng inihahayag sa dalawang saligang prinsipyo nito, ang Republikanismo at Protestantismo. Ang mga prinsipyong ito ang lihim ng ating kapangyarihan at kasaganaan bilang isang bansa. Ang mga unang nakasumpong ng kanlungan sa mga baybayin ng Amerika ay nagalak sapagkat nakarating sila sa isang lupaing malaya sa mapagmataas na mga pag-aangkin ng papado at sa tiraniya ng pamumunong monarkikal. Nilayon nilang magtatag ng isang pamahalaan sa malawak na saligan ng kalayaang sibil at panrelihiyon.

Ngunit ang mariing hagod ng panulat ng propesiya ay nagbubunyag ng pagbabago sa mapayapang tagpong ito. Ang hayop na may mga sungay na gaya ng sa kordero ay nagsasalita na may tinig ng dragon, at 'ginagamit ang lahat ng kapangyarihan ng unang hayop sa harap niya.' Ipinahahayag ng propesiya na sasabihin niya sa mga nananahan sa lupa na gumawa sila ng isang larawan ng hayop, at na 'ipinangyayari niya na ang lahat, maging maliliit at malalaki, mayayaman at mahihirap, malaya at alipin, ay tumanggap ng isang tanda sa kanilang kanang kamay, o sa kanilang mga noo; at na walang sinuman ang makabili o makapagbili, kundi yaong may tanda, o ang pangalan ng hayop, o ang bilang ng kaniyang pangalan.' Sa gayo'y sumusunod ang Protestantismo sa mga yapak ng Kapapahan.

Sa panahong ito, ang ikatlong anghel ay nakikitang lumilipad sa kalagitnaan ng langit, na nagpapahayag: "Kung sinuman ang sumasamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at tumanggap ng kaniyang tanda sa kaniyang noo o sa kaniyang kamay, siya rin ang iinom sa alak ng poot ng Diyos, na ibinubuhos na walang halo sa kopa ng Kaniyang galit." "Narito ang mga

tumutupad sa mga utos ng Diyos at taglay ang pananampalataya ni Jesus." Sa lantad na kaibahan sa sanlibutan, nakatindig ang munting pangkat na hindi lilihis sa kanilang katapatan sa Diyos. Sila ang mga tinutukoy ni Isaias bilang nagsasaayos ng siwang na nagawa sa kautusan ng Diyos, yaong muling itinatayo ang mga dating siraang pook, ibinabangon ang saligan ng maraming salinlahi.

Ang pinakamabigat na babala at ang pinakanakasisindak na pagbabanta na kailanma'y naiparating sa mga mortal ay yaong nakapaloob sa mensahe ng ikatlong anghel. Ang kasalanang nagpapabuhos ng poot ng Diyos na walang halong awa ay dapat na may pinakamasuklam-suklam na katangian. Iiwan ba ang sanlibutan sa kadiliman hinggil sa likas ng kasalanang ito?—Hinding-hindi. Hindi ganyan makitungo ang Diyos sa Kanyang mga nilalang. Ang Kanyang poot ay kailanma'y hindi ipinapataw sa mga kasalanang bunga ng kamangmangan. Bago dalhin ang Kanyang mga kahatulan sa lupa, ang liwanag hinggil sa kasalanang ito ay dapat iharap sa sanlibutan, upang malaman ng tao kung bakit ipapataw ang mga kahatulang ito, at magkaroon siya ng pagkakataon na makaligtas sa mga iyon.

Ang mensaheng naglalaman ng babalang ito ang huling ipahahayag bago ang pagpapakita ng Anak ng tao. Ang mga tandang ibinigay Niya Mismo ay nagpapahayag na nalalapit na ang Kaniyang pagparito. Halos apatnapung taon nang umalingawngaw ang mensahe ng ikatlong anghel. Sa kinalabasan ng dakilang tunggalian ay nahahayag ang dalawang panig: ang mga 'sumasamba sa hayop at sa kaniyang larawan,' at tumatanggap ng kaniyang tanda; at ang mga tumatanggap ng 'tatak ng Diyos na buháy,' na may nakasulat na pangalan ng Ama sa kanilang mga noo. Ito ay hindi isang nakikitang tanda. Dumating na ang panahon na ang lahat ng may malasakit sa kaligtasan ng kanilang kaluluwa ay dapat magsiyasat nang taimtim at may lubos na kaseryosohan: Ano ang tatak ng Diyos? at ano ang tanda ng hayop? Paano natin maiiwasang matanggap ito?

Ang tatak ng Diyos, ang sagisag o tanda ng Kaniyang kapamahalaan, ay matatagpuan sa ikaapat na utos. Ito ang tanging utos sa Dekalogo na tumutukoy sa Diyos bilang Maylalang ng langit at lupa, at malinaw na nagtatangi sa tunay na Diyos mula sa lahat ng mga huwad na diyos. Sa buong Kasulatan, ang katunayan ng kapangyarihang lumalang ng Diyos ay binabanggit bilang patunay na Siya ay higit sa lahat ng mga diyos ng mga pagano.

Ang Sabat na iniutos ng ikaapat na utos ay itinakda upang gunitain ang gawa ng paglikha, at sa gayon ay panatilihing laging naituon ang mga isipan ng mga tao sa tunay at buhay na Diyos. Kung ang Sabat ay laging ipinangilin, hindi sana kailanman nagkaroon ng sumasamba sa diyus-diyosan, ng ateista, o ng di-sumasampalataya. Ang banal na pangilin sa banal na araw ng Diyos ay sana'y umakay sa mga isipan ng mga tao tungo sa kanilang Manlilikha. Ang mga bagay sa kalikasan sana'y nagpaalaala sa kanila tungkol sa Kanya, at sana'y nagsaksi sa Kanyang kapangyarihan at pag-ibig. Ang Sabat ng ikaapat na utos ay ang tatak ng buhay na Diyos. Itinuturo nito ang Diyos bilang ang Manlilikha, at ito ang tanda ng Kanyang lehitimong kapamahalaan sa mga nilalang na Kanyang nilikha.

Ano, kung gayon, ang tanda ng hayop, kung hindi ang huwad na Sabat na tinanggap ng sanlibutan bilang kapalit ng tunay?

Ang pahayag na propetiko na ang Papado ay magtataas ng sarili sa ibabaw ng lahat ng tinatawag na Diyos, o ng anumang sinasamba, ay kapansin-pansing natupad sa pagbabago ng Sabat mula sa ikapitong araw tungo sa unang araw ng sanlinggo. Saanman pinararangalan ang Sabat ng Papado sa halip na ang Sabat ng Diyos, doon itinataas ang taong makasalanan higit sa Maylalang ng langit at ng lupa.

Ang mga nag-aangkin na binago ni Cristo ang Sabat ay tuwirang sumasalungat sa kaniyang sariling mga salita. Sa kaniyang Sermon sa Bundok ay ipinahayag niya: “Huwag ninyong isiping naparito ako upang sirain ang kautusan o ang mga propeta; hindi ako naparito upang sirain, kundi upang tuparin. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo: Hanggang sa lumipas ang langit at ang lupa, ni isang tuldok o isang kudlit man ay hindi mawawala sa kautusan, hanggang sa matupad ang lahat. Kaya’t sinumang lumabag sa isa sa mga pinakamaliit sa mga utos na ito, at ituro sa mga tao ang gayon, siya’y tatawaging pinakamaliit sa kaharian ng langit; ngunit sinumang tumupad at magturo ng mga ito, siya rin ay tatawaging dakila sa kaharian ng langit.”

Kinikilala ng mga Katolikong Romano na ang pagbabago sa Sabat ay ginawa ng kanilang Simbahan, at itinuturo nila ang mismong pagbabagong ito bilang ebidensiya ng kataas-taasang awtoridad ng Simbahang ito. Ipinahahayag nila na sa pagpangingilin sa unang araw ng sanlinggo bilang Sabat, kinikilala ng mga Protestante ang kanyang kapangyarihang magbatas hinggil sa mga bagay na banal. Hindi pa isinusuko ng Simbahang Romano ang kanyang pag-aangkin sa kawalang pagkakamali, at kapag tinanggap ng sanlibutan at ng mga iglesiang Protestante ang huwad na Sabat na kanyang nilikha, sa katunayan ay kinikilala nila ang kanyang pag-aangkin. Maaaring igiit nila ang awtoridad ng mga apostol at ng mga ama ng iglesia bilang pagtatanggol sa pagbabagong ito, ngunit madaling matalos ang kamalian ng kanilang pangangatwiran. Ang papista ay sapat ang talas upang makita na nilililang ng mga Protestante ang kanilang sarili, sinasadyang ipikit ang kanilang mga mata sa mga katotohanan ng usaping ito. Samantalang ang institusyon ng Linggo ay nagkakamit ng pagtangkilik, siya’y nagagalak, natitiyak na sa kahuli-hulihan ay dadalhin nito ang buong sanlibutang Protestante sa ilalim ng bandila ng Roma. Signs of the Times, November 1, 1899.